

РЕШЕНИЕ

№ 75

гр. Пещера, 29.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, I НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А.ка Ст. П.а-Стоименова

при участието на секретаря Севделина М. Пенчева
като разгледа докладваното от А.ка Ст. П.а-Стоименова Административно наказателно дело № 20235240200103 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „ИВАНОВ-ИК“ ЕООД ЕИК 204890524 със седалище и адрес на управление в гр. Пазарджик, ул. „Кара Никола Ангелов“ №11, представлявано от Красимир Найденов, чрез адв. Ат. П., против Наказателно постановление № 13-2300155/22.06.2023г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Пазарджик, с което на основание чл. 416, ал.5 във вр чл. 414 ал.4 от КТ му е наложена имуществена санкция в размер на 15000 / петнадесет хиляди лева/ лв.

В депозираната жалба се навеждат най-общи доводи за нарушение на материалния закон – разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН и процесуалния закон. Излага възражения, че оспорваното НП е издадено от некомпетентен орган. Твърди че бил нарушен чл. 52 от ЗАНН, т.к. не бил спазен едномесечния срок за произнасяне, който според жалбоподателя бил преклузивен. Твърди че нарушението не е извършено в едногодишния срок от предходното влязло в сила НП. Иска се неговата отмяна. Ангажират доказателства и претендират разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява а се представлява от адв. П. поддържат жалбата против издаденото НП.

Ответникът по жалбата, редовно призован, изпраща представител – юрк. С.. Подробно се поддържа тезата, че НП е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Ангажират доказателства.

Съдът, като съобрази доводите изложени в жалбата и събраните по делото писмени и гласни доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок за обжалване, изхожда от надлежна страна /санкционираното лице/. Разгледана по същество същата е неоснователна.

На жалбоподателя „ИВАНОВ-ИК“ ЕООД ЕИК 204890524 е съставен от ст.инс. Г. М., в Дирекция "Инспекция по труда" със седалище Пазарджик, АУАН № 13-2300155 на дата 16.03.2023г. за това че в качеството си на работодател по смисъла на §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда, на 06.02.2023г. е приел на работа Г. Р. А., ЕГН *****, като не е уредил отношенията при предоставяне на работна сила като трудови правоотношения- не е сключил трудов договор в писмена форма с лицето. Г. Р. А. е установен при извършената проверка на 06.02.2023г. около 16.10 часа в обекта на контрол да престира труд, като пълнеше колбаси, беше облечен с работни дрехи нефирмени. В собственоръчно попълнена и подписана декларация на основание чл. 402 от Кодекса на труда, Г. Р. А. декларира, елементи на трудово правоотношение с дружеството, а именно, че работи за „ИВАНОВ ИК“ ЕООД от 01.02.2023г., като „каймаджия" с работно време от 08.00 до 17.00 ч, почивни дни - „събота и неделя, почивки в работния ден -,„две почивки".

Нарушението е извършено на 06.02.2023г., в гореописания обект на контрол, когато Г. Р. А. е заварен да престира труд в Цеха за преработка на месо находящ се в с. Капитан Димитриево, ул. «Г. Димитров» №13.

Нарушението е констатирано на 14.02.2023г. в Дирекция „Инспекция по труда" гр. Пазарджик, ул. „Екзарх Йосиф" № 15А, при проверка по документи представени от упълномощеното от работодателя лице. Представен е сключен трудов договор № 00000015/10.02.2023 г. между „ИВАНОВ-ИК" ЕООД и Г. Р. А., както и Справка от ТД на НАП изх.

Посочено е че е нарушен чл. 62 ал. 1 от КТ във вр. чл. 1 ал. 2 от КТ.

Актът е съставен в присъствието на пълномощник на жалбоподателя, който не е вписал възражение. Не е депозирано писмено възражение.

Въз основа на Акта е издадено и оспорваното НП, с което на жалбоподателя „ИВАНОВ-ИК“ ЕООД ЕИК 204890524 на основание чл. 416,ал.5 във вр чл. 414 ал.4 от КТ му е наложена имуществена санкция в размер на 15000 лв. В него са описани същите факти, както в АУАН, като в допълнение наказващият орган е посочил, че нарушението е извършено повторно. Квалифицирал го е като нарушение по [чл. 62 ал. 1 от КТ](#) и е наложил наказание при условията на [чл. 414, ал.4 от КТ](#) – при повторност, с посочване на влязлото в сила наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка се възприе въз основа на събраните писмени и гласни доказателства :

Приети са Протокол от извършена проверка №ПР 2304540/15.03.2023 г. за извършена проверка на 06.02.2023г.,на 09.02.2023г., и на 14.02.2023 г . в който в т.16 се установява, че на 06.02.2023г. е приел на работа Г. Р. А., ЕГН *****, като не е уредил отношенията при предоставяне на работна сила като трудови правоотношения- не е сключил трудов договор в писмена форма с лицето. Г. Р. А. е установен при извършената проверка на 06.02.2023г. около 16.10 часа в обекта на контрол да престира труд, като изпълнеше колбаси, беше облечен с работни дрехи нефирмени. В собственоръчно попълнена и подписана декларация на основание чл. 402 от Кодекса на труда, Г. Р. А. декларира, елементи на трудово правоотношение с дружеството, а именно, че работи за „ИВАНОВ ИК“ ЕООД от 01.02.2023г., като „каймаджия" с работно време от 08.00 до 17.00 ч, почивни дни - „събота и неделя, почивки в работния ден -„две почивки".

Протоколът от проверката е подписан от пълномощник на жалбоподателя без възражения.

Приета е по делото декларация по чл. 402 от КТ от дата 06.02.2023г. от Г. Р. А. ЕГН *****, е посочил че работи за „ИВАНОВ ИК“ ЕООД от 01.02.2023г., като „каймаджия" с работно време от 08.00 до 17.00 ч, почивни дни - „събота и неделя, почивки в работния ден -„две почивки". По отношение на трудовото възнаграждение не е посочил – „не коментирам“и се

е подписал.

Приета е по делото Заповед № 3-0693/15.08.2022г на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ и служебни карти на св. М. и св. М., от която е видно, че актосъставителя и наказващия орган са компетентен да издадат АУАН и оспорваното НП .

Приета е по делото справка от ИС на ИА ГИТ от която е видно, че за посочено ЕГН няма регистрирани трудови договори.

Приет е по делото трудов договор № 15/10.02.2023г. сключен между „ИВАНОВ ИК“ ЕООД и Г. Р. А. ЕГН *****, в който е посочено че ще изпълнява трудова функция –машинен оператор на месни продукти, с 5-дневна работна седмица при 4 часа на ден, за месечно трудово възнаграждение от 390,00 лева.на 10.02.2023г. е подписан договора , като Г. А. се е подписал че е получил длъжностна характеристика, трудов договор и уведомление . Постъпил е на работа на 10.02.2023г.

Приет е по делото НП 13-2200008/24.02.2022г. на Директора на ДИТ Пазарджик, с отбелязване за влязло в сила на 15.03.2022г. за нарушение от „ИВАНОВ- ИК“ ЕООД по чл.62 ал. 1 във вр. чл. 1 ал. 2 от КТ.

Разпитаният по делото актосъставител Р. М. и св. Г. М. установяват обстоятелствата изложени в акта, а именно че заварили лицето Анастасов да полага труд, като каймаджия, обут с гумени ботуши и работно облекло нефирмено. Депозираха показания, че лицето А. сам си е попълнил декларацията, не са оказвали натиск при попълването им. Св. М. установи че се прави повторна проверка, през изминалата година отново установили лица без трудов договор

Свидетелката К. Александрова служителка при жалбоподателя, депозира показания, че Г. А. отдавна преди проверката е работил там, и след проверката е продължил да работи. В деня на проверката на 06.0.22023г. е бил на работа. Преди това около 10 дни също е идвал на работа. В момента това лице не работи там, много е тежко здравословното му състояние.

Свидетелката Г. Лазарова служителка при жалбоподателя към момент на проверката, депозира показания, че Г. А. преди проверката и в деня на самата проверка е бил там, вършел си бил работата, работил по машините,

правел кайма.

Настоящия състав кредитира показанията на свидетеля Г. М. и св. Р. М., като обективни, логични и последователни. Този извод на съда не се променя и от факта, че е в служебни отношения с наказващия орган, тъй като не откри причина или мотив, свидетелят да дава показания в една или друга посока.

По отношение на показанията на св. Александрова и св. Лазарова то също кредитира същите, тъй като депозира показания, че лицето А. и преди проверката, и по време на проверката и след това е продължил да работи при жалбоподателя.

При съвкупна преценка на събраните по-горе доказателства от фактическа страна Съдът намира, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила .

АУАН и НП са издадени от компетентни органи. При служебна проверка на атакуваното НП и Акт за установяване на административно нарушение съдът не констатира нередовности, досежно наличието на задължителни реквизити по чл. 57 и чл. 42 от ЗАНН. В конкретния случай и в акта, и в наказателното постановление са посочени в пълен обем фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението. То е описано в достатъчен обем и яснота и е дадена съответна на изложените обстоятелства правна квалификация по чл. 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда, доколкото се касае за неизпълнение на вменено с тази норма задължение на работодателя. Нарушението е описано ясно и в пълнота, така щото жалбоподателят да разбере за какво нарушение е привлечен към административно наказателна отговорност. В случая същият е могъл да ангажира своевременно и адекватно защитата си.

От събраните по делото доказателства, се установиха безспорни обстоятелства за извършеното нарушение на трудовото законодателство, така както е посочено и в АУАН и в НП.

Установи се по един безспорен начин, че в случая се касае за трудови правоотношения.

От приложената по делото декларация по чл.402, ал.1, т.3 от КТ - от

взаимно съответстващите си и непротиворечиви показания на св. М., св. М., св. Лазарова и св.Александрова ясно се установява, че към момента на проверката на служителите на ДИТ-Пазарджик, Г. А. е полагал труд при жалбоподателя, без за това да е бил надлежно оформен, съобразно изискванията на чл. 62, ал.1 от КТ като писмен трудов договор.

В контекста на изложеното се налага категоричен извод, че в качеството си на работодател, жалбоподателят не е уредил надлежно трудовите правоотношения между него и работник а А. чрез попълване на трудов договор в писмена форма преди допускането му на работа, като е нарушил разпоредбата на чл. 62, ал.1 във вр. с чл. 1, ал.2 от КТ, с оглед което правилно му е наложено наказание.

Безспорно се касае за елементи на трудово правоотношение – престиране на работна сила, място на работа, продължителност на работния ден, почивки и уговорено трудово възнаграждение, материалите и инструментите са осигурени от жалбоподателя. В подкрепа на това е и изготвения впоследствие трудов договор с лицето А..

При предоставянето на работна сила, отношенията се оформят само като трудови правоотношения - чл. 1, ал. 2 от КТ, а съобразно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва в писмена форма. Предвид на което настоящия състав намира нарушението за безспорно установено.

Неизпълнението на това задължение съставлява нарушение на трудовото законодателство, в частност на нормата на чл.62, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва в писмена форма, както правилно деянието е квалифицирано от контролните органи.

Тъй като в случая е ангажирана отговорност на юридическо лице - работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, съдът не обсъжда субективната страна и въпроса за вината, предвид обстоятелството, че отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна.

В случая безспорно е между страните че жалбоподателят е наказван вече с НП13-2200008/24.02.2022 влязло в сила на **15.03.2022г.** Твърдението на жалбоподателя е че не е изминала една година. В случая това възражение е неоснователно предвид, че нарушението е от **06.02.2023г.** тоест в едногодишния срок от влизането му в сила.

По отношение на фактът, че повторността се установява едва с

издаване на наказателното постановление при определяне размера на наказанието и не е част от фактическата обстановка по установяване на нарушението, според настоящия съдебен състав, не представлява процесуално нарушение обстоятелството, че повторността не е посочена от актосъставителя при съставяването на АУАН. В тази насока е и константната съдебна практика, според която повторността не е елемент от състава на правонарушението. Обстоятелството дали едно деяние е повторно или не, е релевантно единствено при определяне размера на административното наказание. Повторността не определя осъществен ли е съставът на нарушението, което в случая е безспорно установено. С разпоредбата на [чл. 42 от ЗАНН](#) не се поставя изискване в АУАН да бъде посочена санкционната разпоредба, която следва да бъде приложена, както и видът и размерът на наказанието. Задължителни реквизити са единствено елементите от обективна страна - дата и място на нарушението, описанието му и обстоятелствата, при които е извършено, и елементите от субективна страна - субект и вина при деяния, извършени от физически лица. Сочат се също и законните разпоредби, които са нарушени. Изискването на [чл. 42, т. 4 от ЗАНН](#) за описание на нарушението чрез всички елементи от фактическия състав на деянието по [чл. 128, т.2 от КТ](#) е спазено при съставяне на АУАН.

С [чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН](#) към тези елементи ([чл. 42, т. 3-т. 5 от ЗАНН](#)) се допълват видът и размерът на наказанието, за определянето на което е от значение дали деянието е повторно или не, съответно дали същото е извършено от физическо или юридическо лице. Касае се за дейност на административно-наказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП, за което нормата на [чл. 42 ЗАНН](#) не поставя изискване да бъде посочено още със съставяне на АУАН.

Неоснователно се явява и възражението, че срокът от един месец по [чл. 52 ал.1 от ЗАНН](#) се явявал преклузивен. Посоченият срок е инструктивен и единствено „фатално“ би било пропускането на 6-месечния срок.

Наложеното на жалбоподателя административното наказание е индивидуализирано правилно в минимално предвидения съгласно разпоредбата на [414, ал.4 от КТ](#) размер от 15 000 лв., като възражения в насока несправедливостта на наказанието са неоснователни. Намаляването на имуществената санкция под законовия минимум е недопустимо, поради което

е безпредметно обсъждането на въпроса за ревизиране размера на наказанието.

Според настоящия съдебен състав, неоснователни са и наведените доводи от страна на жалбоподателя, в случая са налице основания за приложение на [чл. 28 ЗАНН](#), респ. [чл. 415 в, ал.1 КТ](#). Дори и извършеното от дружеството-работодател административно нарушение да е отстранено веднага, то съгласно чл. 415 в (2) от КТ не са маловажни нарушенията на [чл. 61, ал. 1](#), чл. 62, ал. 1 от КТ.

По отношение индивидуализирането на административното наказание, наказващият орган е изложил мотиви относно размера на наложеното наказание, предвид че е наложил наказание на предвидения в закона минимум – 15000 лева. Правилно наказващия орган не е приложил разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като случая не е маловажен. В случая с оглед на обстоятелството, че е наложена имуществена санкция е от значение преди всичко обществената опасност на деянието - касае се за привеждане на нормативни изисквания съобразно които работника следва да е с уредени трудово правни отношения, предмет на сключен трудов договор и работодателят следва да изпълни своите нормативно регламентирани задължения. Следователно се касае за опасност на нарушението, която в никакъв случай не е ниска, още повече, че и самия законодател с определения за това нормативен режим е придал изключителна тежест и обществена значимост на този род обществени отношения – в разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 от КТ изрично е предвидено, че не са маловажни нарушенията по чл. 62, ал. 1 и ал. 3 от КТ. Поради тези обстоятелства, съдът счита, че правилно и обосновано АНО не е приложил разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН на Дирекция "Инспекция по труда" – Пазарджик с оглед изричното стореното искане от процесуалния представител на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер, определен в чл. 37 от Закона за правната помощ, съгласно препращащата разпоредба на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН . В случая за защита по дела по ЗАНН разпоредбата на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение от 80 до 150 лева. Производството по делото е проведено в две съдебни заседания, не се отличава с фактическа или правна сложност, поради което следва да се

присъди възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Водим от горното, Пещерският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 13-2300155/22.06.2023г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Пазарджик, с което на „ИВАНОВ-ИК“ ЕООД ЕИК 204890524 със седалище и адрес на управление в гр. Пазарджик, ул. „Кара Никола Ангелов“ №11, представлявано от Красимир Найденов, на основание чл. 414, ал.4 от КТ му е наложена имуществена санкция в размер на 15 000/петнадесет хиляди/ лева за нарушение на чл. 62 ал. 1 във вр . чл. 1 ал.2 от КТ.

ОСЪЖДА „ИВАНОВ-ИК“ ЕООД ЕИК 204890524 със седалище и адрес на управление в гр. Пазарджик, ул. „Кара Никола Ангелов“ №11, представлявано от Красимир Найденов, да заплати на Дирекция "Инспекция по труда" – Пазарджик сумата от 80 лева ,представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Пазарджишкия административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____